డాక్టర్ జ్ఞానేశ్వరరావుగారు పేరుమోసిన సర్జన్. మా జిల్లా అంతటా మంచి పేరుప్రతిష్ఠలు సంపాదించారు. ఆయనకు తీరిక అయినప్పుడు మా క్లబ్బుకి వచ్చి మాకు తన అనుభవాలు చెప్తూ వుంటాడు. ఆరోజు వర్షం పడుతూంది. అందరం డాక్టరుగారి చుట్టూ చేరాము. కబుర్లు రకరకాలుగా సాగి చివరకు హత్యల మీదికి మళ్ళాయి. మొన్న మా పేపర్లో భార్యని చంపి పోలీసులకు స్వయంగా లొంగిపోయాడట ఒకడు—అని మాతో ఒకరన్నారు. డాక్టరుగారు ''అవును నేనూ విన్నాను. మనిషి ఇంకా లాజికల్‌గా ప్రవర్తించడం నేర్చుకోలేదు. తీరిగ్గా ఆలోచించినప్పుడు సబబుగా ఉండే మనిషికూడా ఆవేశంలో అమానుషంగా ప్రవర్తిస్తాడు. ఇక ఆవేశపరుల లెక్కేమిటి ? అందుకే విజ్ఞానంతోబాటు కల్లోలం కూడా ప్రపంచంలో ఎక్కువ అవుతున్నది. మనిషి సాధించిన విజయాలు తన వినాశానికే మళ్ళీ దారి తీస్తాయి. అలాగని ఏమీ అభివృద్ధి చేసుకోకుండా ముక్కుమూసుకుని కూర్చోగలరా ? నా అనుభవంలో ఒక సంఘటన చెప్తాను, వినండి'' అని ప్రారంభించారు.

''అప్పుడే క్లబ్బునుంచి తిరిగి వచ్చి జోళ్ళు విప్పుతున్నాను ఇంతలో మా శ్రీమతి వచ్చి హాస్పిటల్ నుండి మీకు ఫోను వచ్చింది ఇప్పుడప్పుడే మూడో సారి. అర్జెంటుగా మాట్లాడాలంటున్నారు

అనిచెప్పింది. ఫోన్‌లో నా అసిస్టెంట్ ఆనందరావు గొంతు వినిపిస్తున్నది. "సార్ అరగంట క్రితం లారీ ప్రమాదం కేసొకటి చేర్చుకున్నాము. తలమీద గట్టి దెబ్బలు తగిలాయి" అని ఇంకా వివరాలు చెప్పాడు. సరే వస్తున్నానని రిసీవరు పెట్టేసరికి

"ఐతే సవతి పోరు తప్పదన్నమాట. మళ్లీ ఎప్పుడు దయచేస్తారో" అని మా శ్రీమతి హేళన. ఆవిడకు క్లబ్బూ, హాస్పిటలూ ఇద్దరు సవతులకింద లెక్క. "మరి ఏ సవతి ఇప్పుడే రానిస్తుందా! ఎలాగైనా ఆలస్యమౌతుంది. వెళ్లక తప్పదు" అని బయటకు నడిచాను.

కారులో హాస్పిటలుకి వెళ్ళుతున్నంతసేపూ నేను ఆలోచించింది కేసు గురించికాదు మా శ్రీమతి గురించి. అసలు మా వైద్య వృత్తే అటువంటిది. ఆ మాటకొస్తే ఏ వృత్తైనా అంతేనేమో! ఒక వృత్తిని అవలంబిస్తున్న వ్యక్తికి ఆ వృత్తిమీద, తనమీద ఉన్న అభిప్రాయాలకి, పై వాళ్లకి ఉన్న అభిప్రాయాలకీ చాలా తేడా ఉంటుంది. ఒక డాక్టరే ఉన్నాడనుకోండి. అతను చేస్తున్న పనిని ఒక వృత్తి ధర్మంగా, విధిగా భావిస్తాడు. ఇంకా ఎక్కువ భావనాబలమూ, ఆసక్తి ఉన్నవాడైతే తన మేధాశక్తికి పరిశ్రమగా, సాధనగా భావిస్తాడు. కాని అతని హృదయంలో సంచలనంగాని, స్పందనం గాని ఉండదు సాధారణంగా. కాని ప్రతి డాక్టరు జీవితంలోనూ ఎక్కడో మూలదాక్కొని ఉన్న హృదయాన్ని పైకిలాగి కదిలించే సంఘటన ఎప్పుడో ఒకసారి ఎదురౌతూ ఉంటుంది. అటువంటి మరుపలేని ఘటనే నాకారోజు ఎదురౌతుందని నేను వూహించనేలేదు. తొందరగా తిరిగివచ్చి శలవు రోజుని బద్ధకానికి అంకితం చెయ్యాలని అనుకొంటూ హాస్పిటలు ఆవరణలోకి కరుని పోనిచ్చాను.

మెట్లెక్కుతూ ఉంటే నైట్‌క్వీన్ వాసన గుప్పుమంది. అక్కడా మొక్కని ఎవరు వేశారో! ఫలానా గులాబి మొక్కలు ఆ అమ్మగారు నాటేరని, ఫలానా క్రోటన్సు ఆ బాబుగారి ఇంటినుంచి తెచ్చివేశానని మాలి చెప్తూ ఉంటాడుకాని ఆ నైట్‌క్వీన్ గురించి వాడికి తెలీదు. ఆ సువాసన తగలగానే ఎందుకో నాకు వ్యర్థ ప్రణయాలూ, అభిసారికలూ జ్ఞాపకం వస్తాయి. ఏదో తెలియని బాధ రేకెత్తుతుంది.

ఎదురుగా అసిస్టెంటు ఆనందరావు వచ్చిథియేటరు 'సిద్ధంగా ఉంది. రక్తం కూడా ఎక్కించడం మొదలు పెట్టాం.' అనిచెప్పాడు. వెళ్లి గ్లవ్స్ వేసుకునేసరికి సిస్టర్‌వచ్చి 'గుడీవినింగ్' చెప్పింది. ముఖమంతా కప్పివున్నా ఆ కళ్లల్లోంచే నవ్వులు చిందించే సిస్టరంటే నాకు చాలా ఇష్టం. కాని పైకిమాత్రం ఆమెతో గంభీరంగా ఉంటాను".

డాక్టరుగారిలా అంటుంటే నా పక్కనున్న కొంటె కోణంగి ఒకడు మోచేత్తో నన్ను పొడిచి నవ్వుతూ ఏదో అనబోయాడు. హుష్ నోరు మూసుకుని వినమని, ఇండబారిన సర్జన్‌గారినే ఆకర్షించే ఆ సిస్టర్ ఎలా ఉంటుందో అని వూహించసాగాను. ఇంతలో డాక్టరుగారు పైపు ముట్టించి మళ్లీ మొదలుపెట్టారు.

"టేబిల్‌మీద రోగిని పడుకోబెట్టారు. స్పృహ లేదు. వాణ్ణి చూడగానే పోల్చాను. వాడు నాకు కొత్తకాదు. వూళ్లో పేరుమోసిన రౌడీ. పాపారావని లారీ డ్రైవరు, మనిషి ఆజానుబాహువు. పట్టి తాగుబోతు. వాడిమీద పోలీసులు కొన్ని కేసులు కూడా పెట్టారు. కాని సాక్ష్యంలేక కొట్టేయవలసి వచ్చింది. గాయాల్ని పరీక్షించాను. పుర్రె ఎముకలు పగిలాయి. మెదడుకూడా రక్తస్రావంచేత దెబ్బతిన్నది. వీణ్ణి బతికించాలంటే ఒకటే పద్ధతి. అమెరికాలో ఇప్పుడను సరిస్తున్న కొత్త పద్ధతిని అవలంభించాలి. ఐనా విజయవంతమౌతుందని చెప్పలేం. సరే ఏమవుతే అవుతుందని ప్రారంభించాను. మూడు గంటలు పట్టింది. ఇంటికి వచ్చేసరికి మెదడు శూన్యంగా ఉంది. అంతవరకూ తెలియని నిద్ర ముంచుకొచ్చింది. కారాగిన చప్పుడుకాగానే ముంగిట్లో లైట్ వెలిగింది.

మర్నాడు ఆదివారమని బద్ధకాన్ని తిరిగ్గా అనుభవిస్తూ ఇంట్లోనే ఉండిపోయాను. అసిస్టెంటుని చూసుకోమని చెప్పాను. మధ్యాన్నం పిక్నిక్‌కి వెళ్లాలని నా మిత్రుడు రాజూ అతని భార్యతోనూ ప్రోగ్రాం వేశాం. రాజూ కుటుంబం వచ్చేశారు. మా ఆవిడ హడావిడిగా అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నది. ఇంతట్లో వచ్చింది ఫోన్‌కాల్. తొమ్మిదో నంబరుకి సీరియస్‌గా ఉందని, ఉన్నట్టుండి రక్తపుపోటు తగ్గిపోయిందని. మాట్లాడకుండా లోపలికివెళ్ళి డ్రస్సు వేసుకుంటున్నాను. మా శ్రీమతికి అర్థమైనట్లు ఉంది. ఉండండి ఒక నిముషమని వెళ్లి కాఫీ కప్పు పట్టుకొచ్చింది. ఆవిడ ముఖంలో నిరుత్సాహం స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. రాజుకి క్షమాపణ చెప్పుకొని తొందరగా బయటపడ్డాను. కాని ఈ తొమ్మిదో నంబరుమీద చాలా కోపమొచ్చింది. వెధవ అగ కూడదూ రేపటిదాకా, అనుకొన్నాను. మళ్లీ నా ఆలోచనకి నాకే నవ్వు వచ్చింది. అది అసంబద్ధమైనది. తెలిసికూడా అలా అనుకోడం సహజమేమో! మానవుడు తెలిసి తెలిసి ఎన్నో అసంబద్ధమైన పనులు చేస్తుంటాడు.

పాపారావుని చూడగానే తెలిసింది. మృత్యువుతో పోరాడి అలిసిపోయినట్లు. మహా అయితే ఇంకో గంట బతకవచ్చు. ఉదాసీనంగా వెనక్కి తిరిగి పోబోయాను. ఎదురుగా పరిదీన వదనంతో మబ్బు పట్టిన చంద్రుడిలాగ ఆమె నిలబడివున్నది— పాపారావు భార్యని గురించి విన్నాను కానీ అదే మొదటిసారి చూడ్డం. చాలా అందమైనది, చాలామంచిదని, ఆ రాక్షసుడికి దేవతలాంటి భార్య ఉండడం సృష్టి వైచిత్రం అని. కాని ఇంత అతిలోక సౌందర్యవతి అని చూసేదాకా అనుకోలేదు.

కాని ఆమె గురించి ఇంకో వ్యాఖ్యానంకూడా విన్నాను. పైకి బహుమంచిగా కనిపించినా చమత్కారి అనీ, విలాసవతి అనీ; నలుగురి దృష్టిలో ఉండే వ్యక్తిని గురించి— ఒక అందమైన అమ్మాయి కానీండి, ఒక ప్రముఖ నాయకుడు కానీండి— ఒక గొప్ప కవో, డాక్టరో గానీండి— వాళ్ల శక్తిసామర్థ్యాలు గురించి, నిజాయితీ గురించి, శీలాన్ని గురించి ఎప్పుడూ విరుద్ధ వ్యాఖ్యానాలు ఉంటుంటాయి. అందులో ఎంతవరకు ఏది నిజమో తెలుసుకోడం చాలా కష్టం.

కాని ఆమెను చూడగానే నాకామెమీద సదభిప్రాయమే తప్ప వేరే విధంగా ఏ భావమూ రాలేదు. నిజంగా ఆమెలో ఉన్నదో నా మనసులో ఉన్నదో పవిత్ర భావమే కలిగింది.

ఆమె కళ్లదించి "డాక్టరుగారూ, తమరే నాకు దిక్కు. ఈ ఆపదనుండి రక్షించి పుణ్యం కట్టుకోండి. మీ మేలు జన్మజన్మలా మరువలేను. మా ఆయన్నెలాగైనా కాపాడండి బాబూ" అని కళ్లొత్తుకుంటూ అంది. ఆమె వాడిన కలువలాంటి ముఖం చూస్తుంటే నా ఉద్దేశం మారింది. ఆమె కోసం ఏమైనా చెయ్యాలనిపించింది. ఇంతలో ఆనందరావు 'అంతా సిద్ధంగా ఉంది సార్ మీరు చెప్తామంటే వెంటనే రోగిని థియేటరుకి పంపించేస్తాను' అన్నాడు. సరే ఆఖరు ప్రయత్నం చేద్దామన్నాను, మొదటిసారిగా నా ప్రయత్నం సఫలం కావాలని దేవుణ్ణి ప్రార్థించాను. అట్టడుగికి కుంగిపోతున్న మనిషిని మెల్లగా ఒడ్డుకి తీసుకొచ్చాను. ఆనందరావుని హెచ్చరించి ఇంటికి బయలుదేరాను. రెండు వారాల్లో పాపారావు బాగా కోలుకున్నాడు. వీడు శారీరకంగా పునర్జన్మ ఎత్తాడు. మానసికంగాకూడా పునర్జన్మ ఎత్తితే ఎంత బాగుంటుంది అనుకొన్నాను. కొంతమంది పెద్దగండం గడచి బయటపడ్డాక మారిపోతారు. కాని అదే కొంతమందిలో ఏ మార్పూ తీసుకురాదు. తమకేమీ జరగనట్టే యథాప్రకారంగా సంచరిస్తూ ఉంటారు. పైగా తీవ్రమైన వ్యాధిని అనుభవించిన వాళ్లు కొంతమంది ఇంకా బండబారిపోయి, లోకంమీద దగ్గరివాళ్లమీదా అసూయా ద్వేషాలు పెంచుకొంటారు.

ఆ రోజు ఉదయం హాస్పటల్ ఆవరణలో నడుస్తున్నాను, తెల్లవారు ఝామున వర్షం పడి వెలిసింది. నీరెండలో కొబ్బరిచెట్లు జుట్టు విరగబోసుకుని ఆరబెట్టుకొంటున్న అమ్మాయిల్లాగా వూగుతున్నాయి. ఆకాశంలో తెల్లని మబ్బులు విరిసి, చెదరి, కదిలి, ఆడుతూ ఉన్నాయి. తెల్లటి దుస్తులతో మబ్బులతో పోటీగా నర్సులు అటూ ఇటూ తిరుగుతూ ఉన్నారు. ఆ క్షణంలో లోకమంతా ఆనంద సౌందర్య నిలయమనిపించింది. కాని ఇందులోనే ఎంత దుఃఖమూ బాధా నిస్పృహా నిక్షిప్తమై ఉన్నాయో ఎలా తెలుస్తుంది? మెట్లమీద పాపారావు భార్య సుందరమ్మా, ఆనందరావు నిలబడి ఉన్నారు. ఆనందరావు నవ్వుతూ ఏదో హడావిడిగా మాట్లాడుతున్నాడు. ఆనందరావు నిజంగా చిదానంద పురుషుడే. నన్ను చూడగానే తమాయించుకుని గ్రీట్ చేశాడు. 'ఈ రోజు చాలా అందంగా ఉంది కదూ' అని వెళ్లిపోయాను. రెండు రోజుల తర్వాత వార్డు రౌండ్సు చేస్తుంటే పాపారావు కోపంగా సుందరమ్మను ఏదో అంటున్నట్లు సుందరమ్మ ఏడుస్తున్నట్లు అనిపించింది. నేను దగ్గరికి వెళ్లేసరికి ఇద్దరూ ఏమీ ఎరగనట్లు మొఖం పెట్టారు.

"నేనింక ఇక్కడ ఉండలేను సార్. బాగయిపోయిందికదా సెలవిప్పించండి" అన్నాడు పాపారావు సరే రేపు వెళ్లవచ్చునంటే అన్నాను.

పాపారావు వెళ్లిపోయాక కొన్నాళ్లకుగాని అసలు విషయం తెలియలేదు. పెద్ద పదవుల్లో ఉన్నవాళ్లకిదే కష్టం. కింద ఏం జరుగుతున్నదో వాళ్లకు తెలుసుకొందామన్నా కూడా తెలియదు. నన్ను చూడగానే అందరూ ఏమీ ఎరగనట్టే ప్రవ

శిస్తారు. కాని మా శ్రీమతికి ఏ రేడియో ద్వారా వర్తమానం అందిందోగాని ఒకరోజు విషయమంతా చెప్పింది. ఆనందరావు సుందరమ్మతో చలాకీగా మాట్లాడ్డం చూసి పాపారావు మండిపోయేవాడట. అంతకుముందు కూడాను భార్య ఎక్కువగా అనుమానించేవాడట. ఎవరితోనైనా పరాయి మగవాడితో మాట్లాడితే చాలు హింసించేవాడట. కాని ఆనందరావు విషయం వేరు. అతను స్త్రీలను ఇట్టే ఆకర్షించగలడు. పెద్ద ఉద్యోగి. కనీసం తను హాస్పిటల్‌లో ఉన్నంతవరకూ ఏమీ చెయ్యలేదు. తన బాగుకోసం అహర్నిశలూ కని పెట్టుకుని సేవచేస్తున్న అర్ధాంగిని దుర్భాషలాడేవాడట. అతని నైజం తెలుసు కాబట్టి ఎంత తప్పించుకోడానికి ప్రయత్నించినా ఇవేవీ పట్టని ఆనందరావు కలుగజేసుకుని సుందరమ్మతో మాట్లాడుతూ ఉండేవాడట. ఇరుకు వాతావరణంలో అసూయా క్రౌర్యపూరిత మనస్తత్వాల మధ్య చీకటి బతుకు బతుకుతున్న సుందరమ్మ ఒకవేళ నిజంగానే ఆనందరావుచేత ఆకర్షింపబడ్డా ఆశ్చర్యంలేదనుకున్నాను. బాగా ఉక్కబోస్తున్న రోజు హఠాత్తుగా మబ్బు కమ్మి, చల్లని జల్లుపడితే ఎలా హాయిగా ఉంటుందో అలాగే ఆనందరావు పరిచయం ఆమెకొక వింత అనుభవాన్నిచ్చిందేమో! ఐనా పువ్వులాటి ఆ అమ్మాయి శీలాన్ని మాత్రం ఇప్పటికీ నేను శంకించడంలేదు.

ఇవన్నీ గడచి ఆరునెలలు కావస్తోంది. పాపారావు గురించి, సుందరమ్మ గురించి కార్యభారంలో మరిచిపోయాను. ఉన్నట్టుండి పిడుగులాటి వార్త తెలియకపోతే, నా విజ్ఞానానికి, సామర్థ్యానికీ గీటురాయైన ఒక 'కేస్'గా మాత్రమే పాపారావు నా స్మృతిపథంలో ఉండేవాడు. కాని ఆ రోజు రాత్రి నిద్రబోతూ ఉండగా టెలిఫోన్ మోగింది. వెంటనే బయలుదేరి వెళ్లాను. ఉధృతంగా వర్షం పడుతోంది. ఎమర్జెన్సీ గది దగ్గరికి వెళ్లేసరికి ఆనందరావు దిగాలుపడి నిలబడి ఉన్నాడు. సుందరమ్మ గుండెమీద కత్తిపోట్లతో నెత్తురోడుతూ కొనవూపిరితో ఉంది. ఆమె మృత్యు గహ్వరంలోకి పోతున్నదని నేను చెయ్యాలనుకొన్న ప్రయత్నాలన్నీ వృథా అని తెలుసుకోడానికెంతోసేపు పట్టలేదు. నా అశక్తతకు నన్ను నేనే నిందించుకున్నాను. చూస్తుండగానే ఆమె ప్రాణం విడిచింది. ఇక అక్కడ ఉండ బుద్ధి పుట్టలేదు. ఇంటికి దారితీశాను. అప్పటివరకూ ఉదాసీనంగా ఉన్న నా ప్రకృతిని సుందరమ్మ మరణం కదిల్చివేసింది.

తరవాత నెల్లాళ్లకి పాపారావు కలకత్తాలో అరెస్టయాడని, సాక్ష్యం బలహీనంగా ఉండడంచేత ఉరి శిక్షమాత్రం తప్పించుకున్నాడని పది సంవత్సరాలు శిక్షపడ్డాడని తెలిసింది. వాడిప్పటికైనా తన జీవితంలో పోగొట్టుకున్నదాని విలువ గ్రహించాడో లేదో! నా విజ్ఞానాన్ని, సామర్థ్యాన్ని ఉపయోగించి వృత్తిధర్మంగా పాపారావుని రక్షించాను. అలా బతికిన పాపారావు రాక్షసత్వానికి అందమైన పువ్వులాటి సుందరమ్మ జీవితం బలి అయిపోయింది. ఒక గొప్ప కార్యాన్ని సాధించడానికి నన్నుత్సాహపరిచిన సుందరమ్మ సౌందర్య సౌకుమార్యాలు పాపారావులో దానవత్వాన్ని విజృంభింపజేశాయి. దేవుడిచ్చిన వరాల్ని తాను సాధించిన విజయాల్ని మానవుడిలా పాడు చేసుకుంటున్నాడు. ఇందులో ఎవరెవరు ఎంతవరకు బాధ్యులో ఏమో! లేక ఈ ప్రపంచంలో జరిగేవాటికి మంచి చెడ్డలతో సంబంధమే లేదేమో!"

అని డాక్టరుగారు ఆరిపోయిన సైపు మళ్లీ ముట్టించారు.

బయట సుందరమ్మ ఆక్రందనలాగా గాలి వాన్, హోరు ఇంకా తగ్గనేలేదు. ★

కాల్గేట్‌తో నోటినించి దుర్వాసన రాకుండా చేసుకోండి

రోజంతా దంతక్షయం కాకుండాకూడా కాపాడుకోండి!

ఎందుకంటె: ఒక్కసారి తోముకొంటేనే కాల్గేట్ డెంటల్ క్రీమ్ నోటిలో దుర్వాసన మరియు దంతక్షయమునకు కారణమైన సూక్ష్మ క్రిములను 85% వరకు తొలగించును. కాల్గేట్ 10 మందిలో 7 గురికి నోటి దుర్గంధమును వెంటనే అపుతుందని మరియు భోజనము అవగానే కాల్గేట్ పద్ధతిలో పళ్లు తోముకొనుట ద్వారా ఎక్కువ మందికి ఎక్కువ దంతక్షయము అరికట్టిందని దంత శాస్త్ర చరిత్రలో పూర్వము ఎన్నడూ తెలియ చేయనంతలా శాస్త్ర పరిశోధనల ఫలితముగా నిరూపించబడినది. ఊరికే నోటిలో నీళ్లు పోసుకొని పుక్కిలించుట చాలదు. భోజనము అయిన వెంటనే క్రమంతప్పకుండా కాల్గేట్‌తో పళ్లు తోముకోండి. దాని సచేతనమైన నురుగు పళ్ల మధ్య కనపడకుండా ఉండే సందులలోనికి వెళ్లి నోటి దుర్వాసనకు మరియు దంతక్షయమునకు కారణమైన కుళ్లిపోతున్న ఆహారపు తునకలను తీసివేస్తుంది. పిల్లలు కాల్గేట్‌తో పళ్లు తోముకొనుటకు యిష్టపడతారు ఎందుకంటె చాల సేపు ఉండే దాని పెప్పర్‌మెంట్ వంటి రుచి అంటే వారికి ప్రీతి.

మీకు పొదుపు కావాలంటే, ఈ లాభములన్నిటిని మీరు కాల్గేట్ టూత్ పౌడరు ద్వారా పొందగలరు...ఒక డబ్బా వెలకు వస్తుంది.

కాల్గేట్‌తో క్రమంతప్పకుండా పళ్లు తోముకొంటే
- నోటి దుర్వాసనను పోగొట్టును
- దంతక్షయమును నిరోధించును
- పళ్లను మెరుస్తూ ఉండేలా ఉంచును

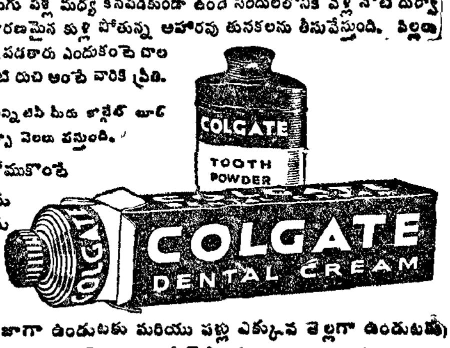

(నోరు ఎక్కువ శుభ్రముగా, తాజాగా ఉండుటకు మరియు పళ్లు ఎక్కువ తెల్లగా ఉండుటకు) ప్రపంచములో ఏ యితర పళ్లు తోముకొనే క్రీమ్ కన్న కాల్గేట్‌నే ఎక్కువ మంది వాడుతున్నారు.

DO.G. 33.TEL.